

En försäljning av en häst har inte ansetts ha samband med den näringsverksamhet som säljaren bedrivit

En säljare som drev näringsverksamhet har inte ansetts vara näringsidkare i konsumentköplagens mening vid försäljningen av en häst, eftersom avtalet med en objektiv bedömning inte hade ett sådant samband med näringsverksamheten att ett typiskt konsumentskyddsintresse har uppkommit.

En privatperson köpte en häst av en säljare som var registrerad som enskild näringsidkare med verksamhet som bestod av tur- och ponnyridning. Hästen var inte bokförd i näringsverksamheten. Köparen gjorde gällande att säljaren sålde hästen i egenskap av näringsidkare och att konsumentköplagen därför skulle tillämpas på avtalet. Säljaren gjorde gällande att hon sålt hästen i egenskap av privatperson och att köplagen skulle tillämpas.

Högsta domstolen prövade framför allt frågan om försäljningen hade ett sådant samband med näringsverksamheten att konsumentköplagen var tillämplig vid en tvist på grund av försäljningen.

Konsumentköplagen gäller när en konsument ingår avtal med en säljare som handlar för ändamål som har samband med den egna näringsverksamheten. Lagen bygger på EU:s konsumentköpsdirektiv, vilket innebär att EU-domstolens praxis rörande direktivet ska beaktas. Bakom lagen och direktivet ligger ett konsumentskyddsintresse.

Den som bedriver yrkesmässig verksamhet kan sägas bedriva näringsverksamhet. Men för att säljaren också ska betraktas som näringsidkare i lagens mening krävs att avtalet har ett samband med den egna näringsverksamheten. Vid bedömning av om ett sådant samband föreligger blir det av betydelse att det finns en länk mellan näringsverksamheten och avtalet som är sådan att ett konsumentskyddsintresse aktualiseras. Denna bedömning ska göras med objektiva utgångspunkter.

I detta fall kom Högsta domstolen till slutsatsen att säljaren inte hade handlat för ändamål som hade samband med den egna näringsverksamheten. Konsumentköplagen var därför inte tillämplig på parternas avtal.